

มติชน

Matchon
Circulation: 830,000
Ad Rate: (FC) 1,550 (BW) 1,100

Section: เศรษฐกิจ/ผู้หญิง-คนรุ่นใหม่
วันที่: พุธ 21 มกราคม 2552
ปีที่: 32 ฉบับที่: 11274 หน้า: 25(บน)
Col.Inch: 60 ADValue: (B/W) 66,000 (FC) 93,000
PRValue(x3): (B/W) 198,000 (FC) 279,000
หัวข้อข่าว: อุดมการณ์ "คนอาสา" ถ้าเราไม่..แล้วใครทำ

ลงแรงสร้างเสาส่งน้ำ

อุดมการณ์ 'คนอาสา' ถ้าเราไม่..แล้วใครทำ

“ผมตามตัวเองตอนนี้อยู่บนรถออฟโรดว่า ทำไมต้องเป็นเราที่ต้องทรมานอย่างนี้ แต่คำตอบที่ได้ก็คือ ถ้าไม่มีพวกเราแล้วจะเป็นใคร” เสียงสะท้อนที่เปี่ยมไปด้วยอุดมการณ์ของ “คิว” นายสัตวแพทย์ นักรักสัตว์ชั้นปี 2 คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียว ในฐานะประธาน “ชมรมคนอาสาสมัครศึกษากฎหมาย” จากมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ชมรมที่หลอมรวมคนรุ่นใหม่ ที่มีใจรักอุดมการณ์ในการทำประโยชน์เพื่อคนอื่น ๆ หลายๆ กิจกรรมที่พวกเขาพร้อมแรง

ร่วมใจกันทำประโยชน์ให้กับสังคมนั้น แม้บางกิจกรรมอาจต้องเจอกับความลำบาก ต้องแลกด้วยหยาดเหงื่อแรงกาย แต่ทุกคนในชมรมกลับมีความสุขที่ได้ทำประโยชน์ให้กับคนอื่น ๆ ประธานชมรมคนอาสาสมัครศึกษากฎหมาย บอกถึงเหตุผลที่ไปค่ายว่า การไปค่ายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตไปแล้ว เพราะถ้าปีไหนที่ไม่ได้ไปทำ

ประโยชน์ให้คนอื่นจะรู้สึกไม่สบายใจ เช่นเดียวกับ “โซ” นายอภิชาติ แสนธาน “เพื่อนร่วมอุดมการณ์ให้เหตุผลว่า “ประเทศไทยของเราจะมีกลุ่มคนที่มีความเป็นอยู่ลำบากอีกมากที่เราจะไม่รู้ สังคมนั้นมีพ่อแม่ลูกเหมือนเราแต่อาจมีความเป็นอยู่ที่ไม่เหมือนกันกับเราก็ได้ เพราะอย่างนั้นมันจึงจุดประกายให้ผมอยากไปค่ายอาสา”

ไม่เพียงแต่ความรู้สึกอยากทำประโยชน์ให้ “คนอื่น” เท่านั้นที่ทำให้พวกเขา รวมตัวกัน ออกเดินทาง

แต่เพราะความเป็นอยู่ที่ขาดแคลนจนต้องยื่นมือเข้าไปช่วยต่างหากที่เป็นแรงผลักดันให้พวกเขามุ่งมั่นที่จะอาสาเข้าไป

“ชาวบ้านในถิ่นทุรกันดารมีความเป็นอยู่ที่ขาดแคลนเดือดร้อนทั้งเรื่องความเป็นอยู่และอาหารการกิน พวกเขาก็นำสิ่งของที่เป็นปัจจัย 4 ไปบริจาคเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนนั้นลง” อีกหนึ่งเสียงยืนยันของสมาชิกคนอาสา อย่าง “โด่ง” นายประเสริฐ ปทุมภูากุลวงศ์

นอกจากการแบ่งปันความสุขให้เด็กยากไร้ในถิ่น

ทุรกันดารด้วยการขนสมุด ดินสอ ขนมอบแจกเด็กๆ ที่โรงเรียน พวกเขายังได้ลงแรงสร้างเสาส่งน้ำและชุดบ่อปลาไว้ให้ชาวบ้านเลี้ยงบนตอด้วย

โด่งเล่าว่า สิ่งแรกที่เห็นตอนลงรถที่หมู่บ้านเลอตอโกร อ.ท่าสองยาง จ.ตาก คือโรงเรียนที่ไม่ใช่सरงชาติ แม้สิ่งสำคัญที่สุดของโรงเรียนอาจไม่ใช่सरงแต่การไม่มีแม้सरงแสดงถึงความขาดแคลนอื่น ๆ ที่ตามมา รวมถึง “ครู” ของเด็กๆ ด้วย เพราะสิ่งสำคัญในเรื่องการศึกษาของเด็กๆ คือ ครู แต่ที่นี่มีครูเพียงคนเดียว ครูหายากเพราะทางที่จะมาโรงเรียนลำบากต้องข้ามเขาราว

30 ลูก นับจากตัวอำเภอ

กิจกรรมหลายอย่าง ทั้งการนำข้าวของอุปโภคบริโภคไปบริจาค ทำกิจกรรมกับเด็กๆ โดยมีรอยยิ้มแห่งความสุขตอบแทนกลับมามีเป็นพลังสำคัญที่ขับเคลื่อนให้สมาชิกของชมรมหายเหนื่อยและมีกำลังใจที่จะทำเพื่อคนอื่นต่อไป และคงเป็นอย่างคำถามข้างบนของคนอาสาว่า ถ้าพวกเขาไม่ แล้วใครจะทำ

